

37. szám.

Szept. 11-kén 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetést ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárusnál.

Kiadó-hivatal : Pest, barátok-tere 7-ik sz. Hirdetések díja : 1 hasábos petitsor 7. kr.

XX. kötet.

Az olasz és a magyar „ezer hős.”

Elfussolt Éposz.

Elfussolták gr. Gedeon és Junius Brutus.

Felköték a kardot, tengerre szállának,
Kikötének partján szép Siciliának,
Kibonták a zászlót, a zsarnokok veszték,
Az ország szabad lett s ők lettek „az ezek.”

* * *

Ugy-e csodálkoztok? Pedig hát ez semmi,
A magyar még ennél külömbet tud tenni.
Hogy ha rám hallgattok, mindjárt elbeszélem,
Rosz vers, de szent igaz az egész beszédem.

Országgyűlés volt, és a belügyminiszter
Fölkele és így szólt: „Engem ország tisztel,
Nem beszélek tehát derűre-borura:
Százezer forint kell a beháborura.

Van itt egy gazember, a neve Macsvánszky,
Annak, hogyha mindjárt ötven hálót hánysz ki,
Mégsem megy az bele s legnagyobb hibája,
Hogy nem mász ma gátul az akasztófára.

Lop, rabol és gyilkol, gyújtogat és éget,
Elvisz minden csinos asszonyfeleséget;

No de hát ez minden még csak hagyján volna,
Hanem azt gyanitom, hogy talán — baloldal.”

„Meg kell a pénzt adni,” mond az országháza,
Kit utolsó szónál a hidegláz ráza.
S fognak generálist, egy híres Gedeont,
Mert hát ő az, a kit a miniszter bemond.

És ez elindula egyezred magával,
Lovon, gyalog, kocsin, pisztolylyal, puskával.
S mennek mennek, minden cserjét megzörgetnek,
Fonyért felkutatnak, bokrot által döfnek.

Macsvánszky nincs sehol. De négy óra aztán
Holmi parasztféle fehérik a puszta
S jön egyenest arra, borzasztóság látni!
— Igyekeznek egymás háta mögé állni.

Az pedig megszólal: „Ale zse zuraim,
Hiszen nem in vagyok, mász azt a Macsvanin.
Ott lapul egy gunyhót, nagyon rongyost, látnak?
No a kit keresik, az abba találnek.”

Hej lett aztán erre tanácskozás szörnyű,
Látván, hogy a dolog még se nagyon könnyű,
Sok elgondolkozik ezen a szép dologon,
Sajnálván erősen, hogy nem maradt otthon.

Haditanácskoztak, hogy ki menjen elől?
És ha már ott lesznek, ki kerüljön belől?
Ugy mint az egerek egyszer hajdanába;
Ki kössön esengettyűt, a kandur nyakába?

Végre megindultak, positiót vőnek,
Hasznát vevén minden kerítésnek, kőnek,
Sánczot ástak aztán, mellvédeket tőnek,
Hogy ne fogja körül az a rabló őket.

Onnan hát mértföldre, vagyon egy kis város,
Ha nem esik: poros, ha meg esik: sáros,
Vezér onnan nézte dolgát egy bokorbul,
Hja m'rt hát nem tudni, a sors merre fordul?

Mikor aztán voltak teljes biztonságban,
Micszámálták egymást: pandur, dzsidás bány van?
Megütötte számuk, richt'ig, az ezeret,
Nem is számítva a tartaléksereget.

Átüzentek aztán Macsvánszkynek szépen:
„Tisztelt zsvány uram, alázattal kérem,
Tessék csak kijönni, de úgy — puszka nélkül,
Békülni szeretnénk, hogy ha ön is békül.“

Felelt rá Macsvánszky, hanem a felelet
Ott füttyült el szépen pandur feje felett.
„Erre ne löj, hallod — pandur, ekkép tanít, —
Nem-látod, ostoba te, hogy ember van itt.“

Az pedig nem bánja, ha el is találja,
Gondolja magába - nem az ő hibája!
Mi gondja van rája, mit tehet ő róla,
Ha pandur beüti fejét a golyóba?

Ám ezek se veszik tréfára a dolgot,
Küldözgetni kezdik a sok ólomgombot,
Puffogatnak erre, arra, mindenfelé,
Várva, ha a golyót amaz tán bevénne

Lövöldöznek délig, déltől estebédig,
Hogy talán kibuvik, erősen reménylik,
S csodálkoznak, hogy: nem! Soha ilyen bárgyut!
Aztán sajnálkoznak, hogy nem hoztak — ágyut.

„Ágyu? tyhü milliom! mily ideám támadt
— Kiált fel az egyik — hamar a gyufámat!
Hozzatok egy pajtát, szalma legyen benne,
Kiperzseljük, hogy ha ezer lelke lenne!“

Dictum factum! hoznak szénát, szalmát, nádat,
Egy zsupba takarják az ostromlott várat,
Négy felől meggyújtják; rabló el van hülve,
Most hurokra kerül, ha nem élve — sülve.

Libeg-lobog a láng, gyönyörűség nézni,
De a gonosz rabló, bizony megigézi;
Ugy áll benne épen, mint a salamander,
Nem árt neki égő szalma, széna, kender.

Itt már aztán, persze nincsen mit csinálni,
Hanem a míg kijön addig kell strázsálni.
Majd kiéhezik tán. Addig szépen várnak.
(E hadi taktikát hívják ostromzárnak.)

No de im kimásznak a confusióból,
Mert a rabló ime mászik az oduból,
És bele is szalad (szeretne az ólba,
De mert közelebb van) egy puszkagolyóba

Az ily piruláknak az a roszt szokása,
Hogy attól megakad az ember futása,
Megakad, mintha csak azt mondanák: hopták!
Ezt is, a hogy meghalt, azonnal elfogták.

A triumfust pedig én most le nem írom,
Mert az öröm mián fejem alig bírom,
Hagyom az a dolgot jobb humor-Istóknak,
A Pesti Lapuknak, Esti Naplopoknak.

Mert, hát hogy Gedeon tul tett a zsványon,
Azt én édes Napló, sehogy se csodálom:
Macsvánszkynek százasként volt fojtása,
Gedeonnak pedig száz ezers, lássa!

Csak még egyet mondok, kettő lesz belőle:
Baloldal (ezt írja a Napló felőle)
— Mit várhatunk tőle? oh milyen gonosz a!
Macsvánszky halálát gyászkeretbe hozza.

Ezer forint vala kitzüve fejére
— A ki pedig bizony félgarast sem ére
Most már a fejembe de sehogy sem megy be:
Ezer ember közzül mennyi esik egyre?

Jelenet

a „Borsszem Jankó“ szerkesztőségében.

Szombaton délután.

Szedőlegény. Szerkesztő ur; tessék már fölkelni.

Drágay. Hü mi a ménkü, hát már reggel van?

Szedő. Nincs kézirat.

Drágay. Mennyi nincs?

Szedő. Semmi sincs, s hol'nap meg kellene jelenni a lapnak.

Drágay. Jaj de keserves dolog! Ez a mindenhéti muszájvicze. Vegye elő barátom a mult esztendei lapjainkat, válogassunk belőlük: mi van itt? „Jókai zsidó.“ — „Jókai dúsgazdag.“ — „Jókai mint ikes ige csináló, nem filológ, hanem adolfológ.“

Szedő. Jó lesz. Ezeket szedni sem kell, mert már stereotipirozva vannak.

Drágay. Hát még valami galvanotipirozott Patay Pieta nincsen?

Szedő. De van. Patay Pista iszik. Patay Pista bort iszik. Csiky Sándor kulacsból iszik. Ezeket nagyon jókat szokott nevetni a közönség.

Drágay. No már most ez elég; a többit rajzolja tele Klies.

Szedő. De nincsen tárgya.

Drágay. Menjen kérjen Andrásytól. Fogadjon ő excejával egy palaczk pezsgőbe, hogy nem tud jó képtárgyat mondani, aztán vesztse el.

Szedő. Most nem fogad ő excja! mert sok pezsgőt nyert Korkápolytól.

Drágay. Hát nem bánom én, vegye a tintát Klies csepegtessen két egész oldalt tele disznókkal, azokat kenje el az ujjával, s mondja rá, hogy afrikai kép. Tőle ez is zsenialitás lesz.

Szedő. Még akkor is hiányzik két oldal.

Drágay. Ejnye! Hát az a többi gézengúz *) nem irt semmit?

Szedő. Nem érnek rá; mert azok mind Királyi urnál robotba alusznak.

Drágay. No hát vágjon ki egy cikket a „Pesti Napló“ból, s töltsse ki vele a „Borsszem Jankót, engem pedig hagyjon Királyi Pál urnak — segíteni.

*) Ki van mondva ítéletileg, hogy ez nem sértő szó.

Kukliné prédikációi.

No, ez szép dolog. Alig huzom ki a lábamat a házból, már szalad utánam a szolgáló, hogy jöjjenek

haza, beteg a tens ur; s nekem ott kell hagynom az egész mulatságot. Látt d volna csak, hogy sugdostak a szomszéd asszonyok. Még jól meg sem mutathattam a toilettemet. De én nem tudom mire való egy beteg férj a világon? Ha egy asszony fekszi a beteg ágyat, az arra nézve dicsőség, de egy férfiura nézve szégyen. Azt mondják a doctorok, hogy a calculus bánt. Hát mit jársz még is abba az iskolába, a hol azokat a rossz calculusokat osztogatják? Aztán mingyárt minden kis baj miatt így alarmirozni a világot! Elképzelheted: mikor nem örökre bírod azt a nagy jószágot, hanem csak vitalitium-képen!

Mi lesz én belőlem, ha egyszer meghalsz? Az igen rossz intézmény, hogy az asszonynak meg kell várni, míg a férje meghal, s csak azután mehet férjhez. Ezen most segíthetne az oecumeni concilium. A vén férjnek zárdába kellene menni és a feleségét fejdiszével együtt másnak rezignálni. Vagy legalább azt kellene törvénybe hozni, a mit dicső Lamartinunk mondott egyszer a kofák küldöttségének, a kik őt sorba akarták csókolni, hogy „bizonyos életkoron túl a nők nem nők többé, hanem férfiak.“ Nekem az is tetszenék. — No, hát jobban vagy már? Tán föl is kelsz? Kell papucs? (Nem kell?) Tán bizony a hoszuszáru csizma kell? Mutasd meg a szomszédnak, hogy legalább a lábadról ismerjenek rád. Igy ni! Csak nekem kell egy kicsit pörölnöm rád, mingyárt elhagyd az ágyat. — Én talán már vissza is mehetnék a szüiz (olvasd „suez“) kanális megnyitásának ünnepélyéhez? (Hogy azon magad is szeretnél ott lenni?) Ugyan hagyj el.

Felsülés.

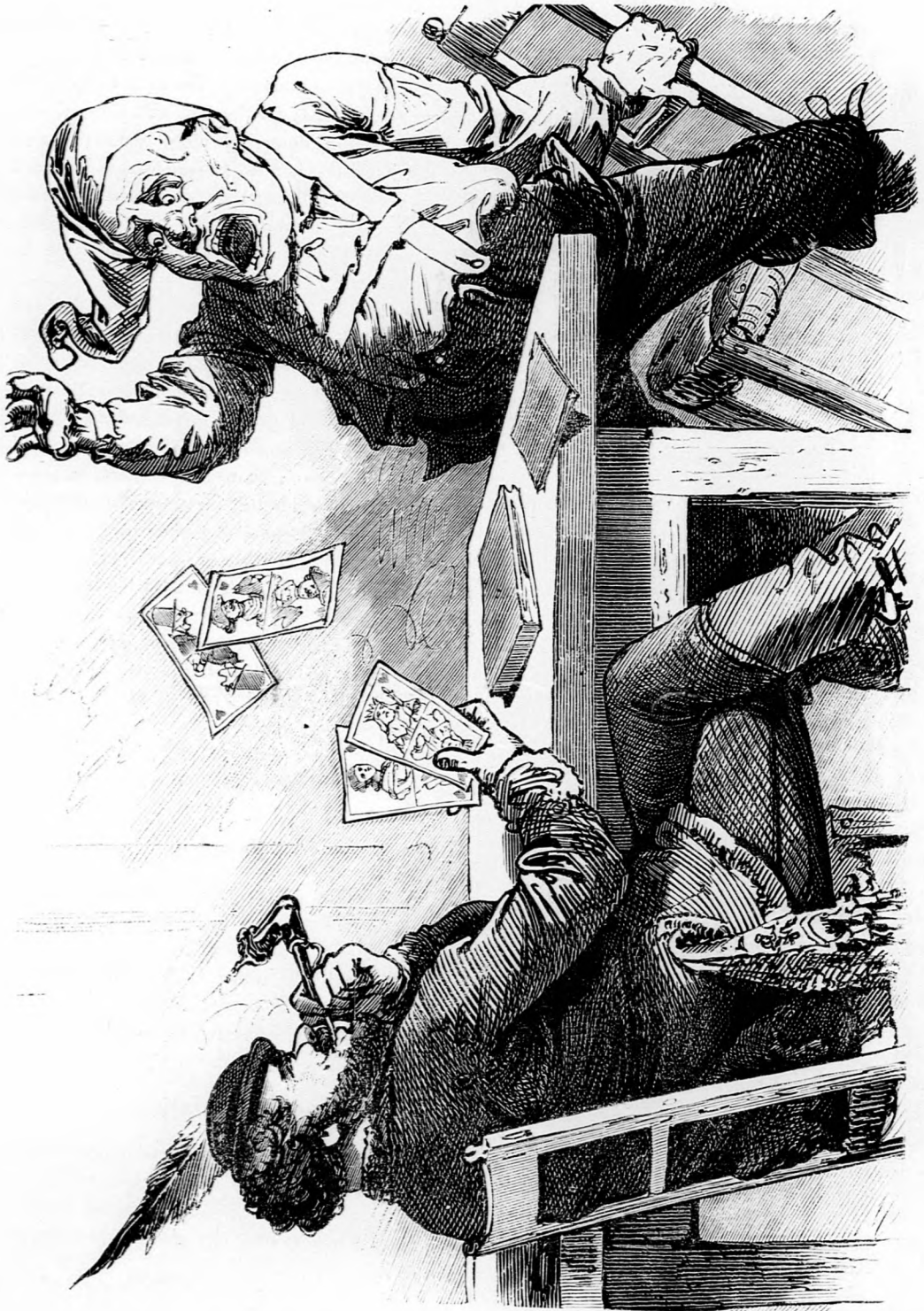
Valamelyik számunkban egész sorozatát közöltük azoknak a módoknak, a melyek szerint azt az Ubryk Borbála esetét ellehetne tussolni.

Biz azzal felsültünk. Jobb módot talált arra a krakkói törvényszék.

Simpliciter haza eresztette a vádlottakat.

Mathematica.

Egy r-i polgár illuminált állapotban lévén megállott a város piacának kellő közepén, s fényes délben sokak által bámultatva büszke önérzettel kiáltá el magát: nincsen nekem csak egyetlen egy jó barátom: Kálmán és Zehery!

„Hja, ha te nyersz, akkor én nem játszom! Én csak úgy ülök le veled játszani, ha mindig nyerek.“

„Viktoria.“

„Agyonvertük a németnek kétszáz ezer forintját!“

Diploma.

A következő levelet kapjuk Erdő-Bényéről:

Van nálunk egy társaság, melynek czime „Rosz gazdák társulata“. Mondhatjuk, hogy az e vidéken lakó urak csaknem mind be vannak iktatva gazdálkodásukban tett egyes érdemeikért. Van elnöke, építő mestere, bor-factora, fa-kereskedőj, széna-gyűjtő mestere, szóval van minden rendű és rangú jó gazdája. A legújabb bevett szokás szerént az az elnöke, a ki roszt gazdasága által legnagyobb érdemet tesz arra, hogy a volt

elnök le csapattassék, s helyébe az újabb a bevett szokásnak szerént fel avattassék.

Miután ott voltunk Tokajban, mikor Lónyay pénzügyminiszter ur ö nagyméltósága 4—5000 mázsa marhasót államköltségen a Tiszába hányatott: ezennel értesítjük, hogy megválasztottuk őt társulatunk elnökévé. Ugy is barátja a hivatalculminationnak, tehát elfogadja.

Kelt stb. stb.

Következnek az aláírások.

Műfordítás.

Der Kukurucz bildet in Siebenbürgen die einzige Nahrung der Majorität der Bevölkerung.

(„N. Fr. Lloyd.“)

Erdélyben nem eszik a kormányárt egyebet máléul.*)

Egy apothekában ez a felirat volt olvasható a czéegéren:

Ars longa; vita brevis.

Az ötvenes években, mikor tüntetésből mindent megmagyarítottak, a jóézelmu patikáros, az az hogy gyógyszerész sem késett, s az „apotheka“ helyén csakhamar „Gyógyszertár.“ ragyogott; mikor is a latin motto megváltozva így került a táblára:

Az élet rövid és hosszú tudománya.

Azt kérdi a „P. N.“-ban Danielik püspök, vajjon Absolon, Alcibiad, Aspasia, Cleopatra, Messalina, Phryne, Praslin, stb. stb. barátok és baráthölgyek (vulgo apácák) voltak-e? s botrányok csak a szentelt falakon belül történtek-e?

Bizony, bizony, ezt nem tudjuk. Hanem annyit a sok szép felhozott példából tisztán látunk, hogy a püspök ur felette járatos a — *chronique scandaleuse* -ben.

Velociped.

Egy kis fiu sokat hallván otthon a velocipedről beszélni, egyszer az iskolából avval ment haza, hogy: — Mama láttam egy velocipedet, de nagy sárga ló huzta!

*) Pedig dehogyan nem eszik.

Buza szemek.

— Egy képezdei igazgató tanár előadásának arany kalászaiból szedegette egy újhelyi veréb.

Ha megerednek a fellegek, rémesen süvölt az északi szelek. — A méhek bemázolják az üvegeköpiüket, hogy az emberek ne láthassák a világozságot. — A homok nagyobb ruházkodási képességgel bir, mint az agyag. — A föld 46 vastagságu. — Ha egy tál vízbe homokot teszünk, a vizet feltaláljuk a homok alatt a tál fenekén mint gyöngyöt a tenger legmélyén. — Minden virág, mely a toronyhoz hasonlít harangalakunak neveztetik. — A ra, re rag, ha lefelé esik, akkor felhatórag — Mindenki tudja, — úgy hiszem, — hogy 48 előtt és után is a vereshasu bankó nem 100, hanem 150 kr. értékű volt, s még most is láthatni azok közül, tehát a ki beakarja váltani a jelenlegi 1 frtos bankjegyet, vigyázzon, hogy 100 forintért oda ne adja, mert akkor rutul megcsalják; ugyanazért nem 100, hanem 150 forintért kell odaadni az egy forintos bankjegyet. — A fecskék télben a tenger fenekére repülnek, és ott téli álmat alusznak, s különös isteni gondviselés, hogy viruló tavaszkor ismét új életre ébrednek. — Amerikában olyan nagy tavak vannak, hogy kéz olyat még életében sohasem látott.

Mikor kettő anyi mint nyolez? — kérde egy tréfálsruzerető tanár tanítványainak egyikétől. — Aratóskor — lön a válasz, — mert, ha két secundám van, akkor is csak úgy megbuktam, mintha nyolez lett volna.

Hivatalt kersett a kiesapott rektor a miniszteriumnál.

— Önre is ráférne egy quinterno, vagy csak egy terno is? — kérdi tőle a hajdu.

— Nem kellene nekem sem terno, sem quinterno, elég volna nekem egy kis subal-terno is.

Gyulai Pál felköszöntése Lehmannra.

Uram, uram, szállok — nem tudom hová!

Szomjas lévén, toasztot kell innom, mert ha toaszt nélkül iszom, még rám fogják, hogy szélső baloldali vagyok; a kiknek ismertető jelük az, hogy ünnepélyes alkalom nélkül is isznak.

De kit köszöntek fel? Ez a kérdés. Mikor itt csak színészek vannak és írók; a kik közül az elsőbbséget soha életemben ki nem állhattam; az ördög tudja, hogyan keveredtem közéjük? az utóbbiakat pedig még most sem állhatom ki, mert mindegyik nagyobb nálam egy marokkal.

Hála Istennek, hogy önt ide hozta az ördög.

Ön a színházhoz is tartozik, még sem színész; nagy ember is, és még is kisebb nálamnál.

„Ez ér t” iszom az ön egészségére.

Mert nálamnál kisebb, azért ön előttem a legtökéletesebb ember; mert hatalmas piktor, azért előttem a legkitünőbb író, és mert operákat szokott feldiszipteni, azért nekem a legdicsebb dramaturg.

Ha meg volna még a zsebemben a józsefvárosi követfellépési dictiom, a kibe belesültem, most megmutatnám önnek, hogy hogyan kell még egyszer belesülni; de miután nincs itt, annál fogva csak röviden ismétellem, poharamat magasra emelve, hogy Jókai nem tud regényt írni.

Vidéki levelek az „Üstökös”-nek.

Székelgyföld, sept. 6.

Az este nagy keserűséggel panaszkodik nekem egy angyalosí ember, hogy ő Jókait bepörli, mert az neki igen sok kárt tesz, a népet pedig demoralizálja.

Ez embernek ugyan is odakünn a szabad ég alatt hever szanaszét minden gazdasági eszköze, eke, fejsze, fűrész stb. stb. A jó Istenen kívül nem ügyel rá senki. De azért harmincz esztendő óta nem esett meg, hogy ebből a holmiból valaha csak egy járomszög is elveszett volna.

Hanem a mint Jókainak valamelyik könyvét megveszi; annak egy két nap alatt se hira, se hamva. Ellopják.

A „Pesti Napló” azt a bünt hányta szemére Jókainak, hogy olyan regényt ír, a mit megvesznek. Hej, ha tudta volna, hogy nem csak megveszik, de még el is lopják!

Igy tanítja Jókai a népet lopni s így csinál az angyalosí ember vagyonában tömérdek kárt.

Én is biztattam, hogy csak perelje be, mert ez bizony csakugyan criminalitás minden bíró szemében, ha az a bíró — jobboldali.

tisztelettel
Sarlós Ádám.

Szalmászatok (bizony nem is kalászatok.)

A „Pesti Napló” egy heti tarlójából.

= A honvédeket Kolozsvárott lelkesülten fogadták; daczára annak, hogy a „Hon” minden áron megakart akadályozni a honvédség létrejöttét.

* Macsvánszkyt meglőtték. Most már védelmezheti a „Hon”, mikor meghalt.

| A delegatiók győztek. Most már sirhat a „Hon”, hogy nem a németek vertek meg bennünket.

⊙ Szentiványi Károly még mindig fekszik. Pedig a „Hon” olyan malitiózus volt, hogy azt állította róla, hogy hála Istennek felgyógyult.

□ Iparvállalataink virágzása mutatja, a „Hon” irigykedése daczára, hogy kormánypolitikánk a legjobb.

* * * Hogy iparvállalataink két nap alatt akkorákat estek, annak csak a „Hon” az oka, miért buzdította őket, hogy támadjanak.

Szerk. Dánielik János elvbarátunk zárdaczikkjeinek folytatását hiába várja a tisztelt közönség, ennek is a „Hon” az oka. Ez az egyetlen érdekes cikk lett volna a lapunkban, s már most nem merjük tőle adni.

Kedélyes toast.

Az öreg Kovács Pál, kinek humoros beszéleyeit a magyar közönség mindig kedvesen fogadta, úgy látszik már lemondott arról, hogy tollat ragadva szellem-szakraít irdalmilag megörökítse, talán azért, hogy a hagyománynak is maradjanak emlékei, melyek szájról szájra járva az előadási zamatot is magukkal hordozák és élénkebb hatást idéznek.

Győrnek társas körei Kovács bácsit már nem nélkülözhetik és kivált születés, névnapok vagy még inkább lakadalmok már alig eshetnek meg nélküle, melyekhez a szellemi fűszert mindig ő szolgáltatja toasztjaival.

Egy legközelebb Győrben tartott lakodalomról a következő toasztját küldték be nekünk:

„Meg vagyok ugyan győződve, — úgy mond poharat emelve, — hogy t. vőlegényünk mind azon jó tulajdonokkal bir, melyek kedves feleségének boldogítását biztosítják, mindazonáltal figyelmeztetem, hogy

nejét boldogítandó jó tulajdonait a természetnek mind a három országából; az állat-, növény-, és ásványországából keresse össze. Nézzünk először is az állatországot. Itt mint férj olyan legyen, mint a kakas! azaz: korán ébredjen, hogy munkájában hátramaradást ne szenvedjen, — viseljen sarkantyut is, mint a kakas, hogy azzal az övét iparra, szorgalomra ösztönözhesse, — aztán mint kakas csak a maga dombján keresgéljen kapargasson, mert ott leghamarabb fog igaz gyöngyöt lenni: míg a más szemétdombján csavarogva még azt is elveszti, a mi je van! — T. völegényünk hát legyen olyan mint a kakas, de kedves neje azért még se legyen ám tyuk, mert a tyuk szeret kotkodácsolni, már pedig tudja van, hogy a mely tyuk sokat kodácsol: annak — üres szokott lenni a fészke! — Legyen t. völegényünk, még olyan is, mint a szamár, azaz hordozza magasan a fejét, hogy őrizhesse kedves nyáját, — s legyen erős megvédeni azt a leselkedő tyukhordó kánya ellen, — de kedves nejét azért ne tegye ám luddá, mert luddá tenni valakit, általában nem szép dolog, — de ne legyen kedves neje lud azért se, mert így csak libákat nevelne a hazának. Legyen ő inkább mint egy méhkas királynéja, azaz uralkodjék saját kasában mindenek felett, rendezzen, szerezzen, s intézkedjék bölcsen mindenütt. De férje aztán ne legyen ám here, mert azt tudjuk, hogy a heréket a szorgalmas méhek, kiszokják dobni a kasból.“

De nézzünk most a növényvilágra! Legyen a férj, mint a rózsafa büszke és erős, illő tövisekkel el látva, melyekkel koronáját, keble bájvirágát, szeretett nejét, s annak gyengéd bimbóit védeni tudja incselkedő érkezek ellen, — a nő pedig ne legyen tányérbélvirág, mely csak a nap hevében él, s mindig arra fordul, a merre fény van, nem ösmerve, nem keresve az esthajnal andalító szerelemcsillagát.

Végre az ásványországot tekintve kívánom, hogy legyen t. völegényünk olyan mint a vas, azaz, legyen vasszorgalma, vastürelme, erre legnagyobb szüksége lesz, a házáséletben.

De nagyon meg ne melegedjék, igen tüzes ne legyen mert akkor addig ütik meg meleg, és mig nem hajlik. A nő pedig legyen gyémánt, de köszörületlen azaz maga se ösmerje saját becsát, a férj majd azért méltányolandja belértékét és ha kell ki fogja köszörülni, saját gustusa szerint.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — A hivatalos ujság írja, hogy azt az érdemrendet, a mit a multkor Plankensteiner, rajjátráthképviselő visszautasított, miután más gazdája nem akadt, végre gr. Festetics rendjelminiszternek adták. (Elfogadta?) Muszáj volt neki; mert ha már ő maga is visszautasította volna a rendjelet, azzal tulajdonkép bevallotta volna, hogy ő maga se tudja, minek van ő — (A világon?) Nem: Bécsben.

— — (Azt írják az ujságok, hogy Károly romániai fejedelem Pesten van.) No legalább most meggyőződhetik, hogy nem érdemes ezt a Magyarországot — elfoglalni.

— — (Azt hallok, a magyar orvosokat és természetűdösöket borzasztó nagy szivességgel fogadták Fiumében — kivétel nélkül, — igaz a?) Igaznak kell lenni, mert a Zukunftban ezt olvasom egy fiúmei levélből: „A magyar borbélyok, kertészek, és mészárosok már ide jöttek s nagyban garázdálkodnak, azt gondolván, hogy már övék a világ, vagy legalább — Fiume.

— — (Milyen ember az a „Borsszem Jankó“?) Hja asszony az megfordított ember. Ő az által fog csizmadiát, hogy nem fog (politikus) csizmadiát.

— — Sorsát senki ki nem kerülheti. Lám, gróf Festetics addig üldözte az emberéket a keresztkekkel, míg végre ő is megkapta magáét. Most már elmondhatja a bibliával, hogy „viselje mindenkinek a maga keresztjét.“ (Igen de hisz ő a magáén kívül most már a Szent-István keresztjét is fogja viselni?) No akkor hát elmondhatja a bobrói rektorral: a ki máznak geder ás, maga geder belemász.

Az „Üstökös“ eredeti okmánytárából.

A pesti magyar kir. pénzügyigazgatóság tiltakozása az „Üstökös“ azon vádjá ellen, hogy ők nem magyarok.

Mid? Zurban van botorás mondasra, hoty minket nem madarok vagyunk? Tutz meg kend: hojt minket mind Zarpa virtul szarmazoljunk.

Kacsicska, m. p.
Kacurik, m. p.
Writyitma, m. p.
Neszral, m. p.
Prdnak, m. p.
PihaneK, m. p.

Krcsek, m. p.
Nyekukal, m. p.
Hrcska, m. p.
Micsak, m. p.
Viskocil, m. p.
Zaszranek, m. p.

 Folytatás a mellékleten.

Pest, 1869. Nyomt az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

Lakása: Stáció-utca 80. szám alatt.